

udidla) plašících se koní ihned nepustil, nýbrž je stále držel, takže byl jimi stržen a upadl pod vůz, který mu předním kolem přejel obě nohy. Než v uvedeném závěru nižších soudů a zejména odvolacího soudu právem žalobce vidí nesprávné právní posouzení věci a příslušným vývo-
dům jeho dovolání dlužno přisvědčiti, že žalobce jako řidič koní, když se tito plašili, byl povinen se snažiti, by je ovládl, a že není proto jeho spoluvina na úraze v tom, že opratě hned, když se koně plašili, nepustil. Podle toho, co uvedeno, neobstojí důvody, z nichž nižší soudy, odvolací soud s poukazem k ustanovení § 1304 obč. zák. uznaly na rozdělení škody stejným dílem, a poněvadž, jak dovoděno, jsou tu všechny předpoklady § 1 zákona o ručení železnic, bylo vyhověti jen dovolání žalobce a uznati, jak se stalo.

Čís. 8415.

Úrazové pojištění dělnické.

Zaměstnavatel způsobil úraz hrubým zaviněním, neopatřil-li stroj potřebným bezpečnostním zařízením.

Případné spoluzavinění zaměstnance na úrazu nemá s hlediska § 45 zák. o úraz. poj. děln. významu.

(Rozh. ze dne 26. října 1928, Rv II 46/28.)

Hynek Š. utrpěl úraz při práci v podniku žalovaného. Žalobě, již domáhala se Úrazová pojišťovna dělnická na žalovaném náhrady toho, co vyplatila Hynku Š-ovi, procesní soud první stolice vyhověl. **Důvody:** Úraz přihodivší se bednářskému pomocníku Hynku Š-ovi na hoblovacím stroji v továrním závodě žalovaného, byl přivoděn hrubým zaviněním žalovaného. Toto hrubé zavinění bylo jednak zjištěno rozsudky okresního a krajského jako odvolacího trestního soudu, jednak i výsledky důkazů v tomto sporu. Podle nich bylo zjištěno, že srovnávací hoblovací stroj byl starý, nebyl opatřen ochranným zařízením, při čemž ještě ložiska byla vytlučena. Žalovaný o těchto vadách věděl, byl na ně upozorňován jak živnostenským úřadem, tak i dělníky na tomto stroji pracujícími, přes to však nic neučinil, by tyto vady odstranil, nýbrž naopak snažil se obavy dělníků rozptýliti s poukazem k tomu, že se na stroji již tisíce škopků nadělalo a že se na něm bude pracovati dále. Ani úraz sám nepřiměl žalovaného k tomu, by vady na stroji odstranil, neboť při inspekci živnostenským inspektorem po úrazu Š-ově byla na stroji opět zjištěna nepřístojnost, že stroj ani ještě tehdy nebyl opatřen předepsaným ochranným zařízením. Avšak ani námitka žalovaného, že jest připočítati poškozenému Hynku Š-ovi spoluzavinění na úrazu, není opodstatněna, i když se přihlíží k tomu, do dosvědčil František H., neboť výpověď tohoto svědka dlužno ceniti s náležitou opatrností, ježto svědek měl přirozeně zájem na tom, by byl uchráněn podezření, že jako bednářský mistr v továrním závodě žalovaného a tudíž jako nadřízený poško-

zeného Hynka Š-a měl účast na jeho úrazu. Skutečně také poškozený Hynek Š. jak v trestním řízení tak i v civilním řízení jako svědek se vši rozhodností popírá, že ho H. varoval, neboť tento vůbec ani tam nebyl, když na hoblovacím stroji přišel k úrazu. Nelze proto mluvit, přihlížejíc k výpovědi svědka Františka H-a o spoluvině poškozeného Hynka Š-a. Ani další námitka žalovaného, že nelze mluvit o hrubém zavinění proto, žebyl odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák. neobstojí, neboť hrubé zavinění ve smyslu § 45 první odstavec zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888 jest tu již tehdy, byl-li podnikatel závodu odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák., neboť cit. zákon v § 45 nepředpokládá větší zavinění než se vyžaduje podle § 335 tr. zák. Podle § 45 úraz. zák. první odstavec jest podnikatel povinen nahraditi pojišťovně škodu z vyplacení odškodného a odst. třetí cit. § uvádí, že náhradou za důchod může pojišťovna požadovati kapitálovou hodnotu vypočtenou podle zásad platných při správě úrazové pojišťovny. Žalovaný proti výši výpočtu této náhrady nic nenamítá, podotkl jen povšechně, že mu není známo, zda žalující pojišťovna jest povinna tyto náklady nésti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: První soud správně žalovanému přičetl hrubé zavinění na úraze Š-ově. Hrubé zavinění jest patrné zejména z toho, že žalovaný, jak bylo zjištěno svědkem H-em, byl upozorněn na nedostatek stroje, avšak stroj potřebným zařízením bezpečnostním neopatřil, ba naopak dal zřejmě najevo, že tak neučiní, tím že nadával a dělníky do práce na stroji honil, ač mu byla známa nebezpečná vlastnost stroje. Ba dokonce prohlásil, že se na stroji nadělalo tisíce škopků a že se na něm bude pracovati dále, čímž dal najevo, že nemíní vadu stroje odstraniti. První soud dále zjistil, že dokonce ani po úrazu Š-ově žalovaný stroj bezpečnostním zařízením neopatřil. Správně proto dospěl první soud k závěru, že v tomto počínání si žalovaného jest spatřovati hrubé jeho zavinění na úrazu Š-ově. Správně posoudil první soud věc po stránce právnické, odsoudiv žalovaného podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověi dovolání.

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. brojí dovolatel proti úsudku nižších soudů, že žalovaný způsobil úraz hrubým zaviněním. Nižší soudy odůvodnily však zevrubně a případně, jak k tomu úsudku došlo. Dovolací soud považuje úsudek jejich za správný a odkazuje dovolatele na příslušné důvody nižších soudů, které jsou v souladu s právními úvahami rozhodnutí čís. 1358 a 4691 sb. n. s. Nižší soudy rovněž správně dolíčily, že poškozený úraz nijak nezavinil. Avšak nehledíc ani k tomu, nemělo by případné spoluzavinění úrazu poškozeným ve sporu významu, neboť povinnost k náhradě podle § 45 (1) zák. o úraz. poj. ukládá zákon jen podnikateli, a, poněvadž se stalo tak ustanovením

výjimečným, nelze tu použití všeobecného předpisu o spoluzavinění poškozeného (§ 1304 obč. zák.), který dovolateli patrně tanul na mysli, když ve sporu namítal, že by žalobkyně mohla na něm žádati jen polovice zažalovaného peníze.

Čís. 8416.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n.).

Okolnost, že jest nezbytno provést bezodkladně opravu chatrného krovu a že tato oprava vzhledem k nebezpečí, jež by s ní mohlo vzniknouti obyvatelům, vyžaduje, by opustili obývané místnosti, není důvodem vylučujícím odklad exekučního vyklizení podle § 3 zák.

(Rozh. ze dne 27. října 1928, R I 785/28.)

Návrhu dlužníka, by byl povolen odklad exekuce vyklizením s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Rekurs jest opodstatněn. Rekursní soud hledě ke zprávám obecního úřadu nemůže přisvědčiti názoru prvního soudce, že lze povolit odklad vnuceného vyklizení, neboť z první zprávy plyne pravý opak a také ve druhé obecní úřad jen praví, že jedna místnost musí býti povinnou bezpodmínečně vyklizena, kdežto by mohla býti druhá klenutá místnost přenechána povinné k umístění jejího nábytku. Tím jest řečeno, že bydlení v této místnosti není možné. Pokud však jde o uschování nábytku povinné, nemůže býti dostatečným důvodem k odložení vnuceného vyklizení, poněvadž toho účelu i jiným způsobem může býti dosaženo. Jistotně však dlužno dle zpráv obecního úřadu míti za to, že oprava na krovu domu jest nanejvýše nutnou, že nestrpí dalšího odkladu a že tam další bydlení povinné po dobu těchto oprav jest vyloučeno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu jest přiznati důvodnost. Jest zjištěno, že povinná strana nemá beze své viny za byt, z něhož jest vypovězena, potřebě odpovídající náhradu, a jest zde tudíž důvod, z něhož podle § 1 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n. může exekuční soud na návrh nájemníka odložit exekuci vyklizením najatých místností. Skutečnost, zjištěná na základě dopisů obecního úřadu ze dne 25. května 1928 a ze dne 7. srpna 1928, že jest nezbytno provést bez odkladu opravu chatrného krovu a že tato oprava vzhledem k nebezpečí, které by z ní mohlo vzniknouti obyvatelům domku, vyžaduje, by obývané místnosti opustili, nelze pokládati za žádný z důvodů, ze kterých podle § 3 cit. zák. odklad exekučního vyklizení jest vyloučen. Bod 2. tohoto §, který by zde jedině mohl přijíti v úvahu, stanoví, že ustanovení § 1 neplatí,